

Arrest

nr. 273 100 van 23 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Bosnische nationaliteit en van Roma-origine te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 15 september 2009 en verzoekt op 23 februari 2010 een eerste keer om internationale bescherming. Op 27 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voornamelijk omdat haar problemen onvoldoende zwaarwichtig waren om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of met het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, en omdat zij geenszins aannemelijk gemaakt had dat zij voor haar problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke moeilijkheden in geval van een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en of hogere autoriteiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigt bij arrest nr. 83 163 van 18 juni 2012 integraal deze weigeringsbeslissing.

Na België opnieuw te zijn binnengekomen op 28 januari 2018, dient verzoekster op 21 maart 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 3 mei 2018 neemt de commissaris-generaal in het kader van dit volgend verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Hierin wordt onder meer aangegeven dat aan de, in het kader van de eerste aanvraag, beweerde terugkeer naar Bosnië in de periode 2007-2009 en de in deze periode beweerde problemen geen enkel geloof gehecht kan worden. Daarnaast wordt gesteld dat het loutere feit dat verzoekster in Bosnië geen familie meer heeft en dat zij vreest er op straat te belanden op zich geen verband houdt met de criteria van het Verdrag van Genève en de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook het feit dat verzoekster ziek is, houdt hiermee geen verband. Het beroep, ingesteld tegen deze beslissing, wordt door de Raad bij arrest nr. 213 597 van 6 december 2018 verworpen.

Zonder naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd, dient verzoekster op 11 februari 2019 in België een derde verzoek om internationale bescherming in. Dit derde verzoek wordt op 5 juli 2019 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Verzoekster stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 22 februari 2021 dient verzoekster in België haar vierde en huidig verzoek om internationale bescherming in. Op 27 januari 2022 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet-ontvankelijk. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 31 januari 2022 aangetekend aan verzoekster wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Prijedor (Republika Srpska, Bosnië-Herzegovina) en bent u een staatsburger van Bosnië-Herzegovina.

U verzocht op 23 februari 2010 voor het eerst in België om internationale bescherming. In het kader van dit verzoek verklaarde u sinds uw zestiende met uw toenmalige partner Z.H. in Duitsland gewoond te hebben. Aangezien hij u sloeg en u steeds moest binnen blijven, verbrak u de relatie en keerde u in 2007 terug naar Prijedor waar u bij uw vriendin S. en haar moeder H. verbleef. Na zes à zeven maanden werd u, telkens u alleen op straat liep, door onbekende Bosnische moslims uitgescholden vanwege uw etnie. Ook werd u eens door een onbekende man aangesproken die u vroeg of u in Duitsland woonde en of u met hem een koffie wilde drinken. Toen u dit weigerde, greep hij u vast waarna hij u sloeg en op de grond duwde. U viel en brak drie ribben. Na dit incident verliet u uw huis niet meer tot uw komst naar België. U verklaarde tevens dat in Bosnië mensen 's nachts buiten vechten en dat u van zowel uw buurvrouw als mensen op straat had gehoord dat inwoners van Bosnië geen rechten genieten, noch bescherming krijgen. Als gevolg van jaren in angst te hebben geleefd, had u last van nervositeit, depressieve gevoelens en hoge bloeddruk. In dit eerste verzoek werd op 28 februari 2012 door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen, voornamelijk omdat uw problemen onvoldoende zwaarwichtig waren om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming en omdat u geenszins aannemelijk gemaakt had dat u voor uw problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke moeilijkheden in geval van een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en of hogere autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 18 juni 2012 integraal deze weigeringsbeslissing.

U diende op 21 maart 2018 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat u om internationale bescherming verzocht omdat u niet wist waar u naartoe moest. In Bosnië heeft u niemand en u vreest er op straat te belanden, omdat u er geen huis heeft. U bent ook ziek. Op 4 mei 2018 nam het CGVS in het kader van dit volgend verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Hierin werd onder meer aangegeven dat aan uw beweerde terugkeer naar Bosnië in de periode 2007-2009 en de in de in deze periode beweerde problemen geen geloof kan gehecht worden. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 11 februari 2019 in België een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek vermeldde u grosso modo dezelfde

feiten als bij uw vorig verzoek. U haalde andermaal medische en socio-economische problemen aan. U stelde in dit verband een depressie en hartproblemen te hebben. Bovendien gaf u te kennen door uw langdurige afwezigheid uit Bosnië – u bent er al 10 jaar weg – vervreemd te zijn van de situatie daar. U kent er ook niemand meer. Zo verblijft uw familie volledig buiten Bosnië. U beschikt er evenmin over een woning en financiële middelen. Als Rom zou u er ook niet kunnen werken. Hierbij aansluitend gaf u te kennen het hier in België gewoon te zijn en daarom hier te willen blijven. Bovendien is uw zoon overleden in België. Tot slot gaf u in het kader van dit verzoek tevens aan dat uw moeder 20 jaar geleden tijdens de oorlog in Bosnië werd gedood. Dit zou ook de reden zijn geweest van uw komst toen naar hier. Dit derde verzoek werd op 8 juli 2019 door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk verklaard. U bracht immers geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Evenmin beschikte het CGVS over dergelijke elementen. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing van het CGVS.

U diende op 22 februari 2021 in België uw vierde en huidig verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde in het kader van dit verzoek ongeveer drie jaar geleden voor ongeveer twee weken teruggekeerd te zijn naar Prijedor, Bosnië, om de begraafplaats van uw ouders te bezoeken. Tijdens uw verblijf toen in Bosnië werd u op een dag op straat zonder enige reden door onbekenden geslagen en van uw geld en documenten beroofd en dit omdat u Rom bent. Hierdoor heeft u een stressprobleem en hartproblemen ontwikkeld. U voegt eraan toe dat er in Sarajevo opnieuw oorlog is en mensen er zomaar op los slaan. U keerde hierna noodgedwongen terug naar België om hier vervolgens uw vorig (derde) verzoek om internationale bescherming in te dienen. Toen dit vervolgens werd geweigerd, week u ongeveer een jaar geleden vanuit België uit naar Nederland om vervolgens ook daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Toen ook dit verzoek in Nederland werd afgewezen, keerde u na een verblijf van twee à drie weken in Nederland naar België terug. Sindsdien verblijft u hier. U verklaarde tevens in het kader van uw huidig verzoek bij terugkeer naar Bosnië uw medeburgers daar, de Bosniërs, te vrezen. Ze accepteren u niet en zullen u bij terugkeer doden. U heeft er niemand meer. U heeft er ook nooit gewoond. Ondertussen werd u ook in België geopereerd.

U legde geen documenten neer ter staving van uw huidig verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat u geen nieuwe inhoudelijke verklaringen had afgelegd die een ander licht konden werpen op de appreciatie in uw eerste verzoek. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans

minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek zich in belangrijke mate beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden bij uw vorige verzoeken reeds hebt uiteengezet, met name dat u geen band meer heeft met Bosnië-Herzegovina waar u al lang weg bent en niemand meer heeft en dat u daarnaast ook medische problemen hebt.

Wat betreft uw bewering dat u ongeveer drie jaar geleden voor een periode van twee weken naar Bosnië terugkeerde om er de begraafplaats van uw ouders te bezoeken en toen omwille van uw Rom-origine het slachtoffer werd van fysiek geweld, waarbij u werd geslagen en beroofd door onbekenden, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u hiervan geen enkele melding maakte tijdens uw derde verzoek hier in België. U verklaarde toen expliciet tussen uw tweede en derde verzoek hier België niet verlaten te hebben. Nochtans situeerde u bij uw vierde verzoek deze terugkeer naar Bosnië voor het indienen van uw derde verzoek in België (verklaring DVZ 8 maart 2021, vraag 23). U gaf ook geen enkele uitleg om dit nalaten toen ter sprake te brengen te verklaren. Voorts dient te worden opgemerkt dat u uw toenmalige terugkeer naar Bosnië op geen enkele wijze aantoont. Zo kon u geen enkel begin van bewijs neerleggen van uw daadwerkelijke terugkeer naar en toenmalig verblijf in Bosnië. Verwacht mag onder meer worden dat u dit kan aantonen door middel van de stempels in uw Bosnisch paspoort. Dat u luidens uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit over een Bosnisch paspoort zou beschikt hebben – en derhalve hiertoe niet in staat bent –, strookt geheel niet met de informatie aanwezig in uw administratief dossier (verklaring DVZ 8 maart 2021, vraag 28). Hieruit blijkt immers dat u in het kader van uw eerste verzoek uw Bosnische paspoort neerlegde, uitgereikt door het consulaat van Bosnië-Herzegovina te Milaan op 26 februari 2008. In het kader van uw tweede verzoek legde u dan weer een kopie van uw Bosnisch paspoort, uitgereikt op 26 april 2017, neer. Geconfronteerd hiermee op de Dienst Vreemdelingenzaken bleef u erbij nooit over een Bosnisch paspoort beschikt te hebben (verklaring DVZ 8 maart 2021, vraag 28).

Deze uitleg volstaat uiteraard niet. In dit verband kan trouwens nog worden opgemerkt dat in het kader van uw tweede verzoek evenmin enig geloof werd gehecht aan uw toen beweerde terugkeer naar Bosnië-Herzegovina in de periode 2007-2009 en de door u in die periode aangehaalde problemen. Bovenstaande vaststellingen nopen er niet enkel toe te besluiten dat aan uw terugkeer ongeveer drie jaar geleden naar Bosnië niet langer geloof kan gehecht worden. De geloofwaardigheid van de door u tijdens deze beweerde terugkeer geschetste problemen komen hierdoor vanzelfsprekend tevens volledig op de helling te staan.

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 6 januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnieherzegovina_algemene_situatie_20220106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel er binnen de Bosnische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, worden er inspanningen geleverd om de samenwerking tussen de ordediensten op verschillende niveaus te verbeteren. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De civiele autoriteiten hebben daadwerkelijke controle over de veiligheidsdiensten en beschikken over mechanismen om gevallen van misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen. Om eventueel machtsmisbruik van politiefunctionarissen en andere vormen van onprofessioneel of onzedig gedrag van politiefunctionarissen doeltreffend te kunnen bestraffen, zijn binnen alle politiekorpsen onderzoekseenheden actief voor interne aangelegenheden. Daarnaast werd binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken het Openbaar Bureau voor Klachten (Public Complaints Bureau) opgericht dat onafhankelijk klachten van burgers over de politie behandelt. Wangedrag van

politieagenten kan daarnaast ook gemeld worden via de Crime-Busters Hotline. De overheid voorzagt tevens in trainingen en handleidingen bij de politie om misbruiken en corruptie tegen te gaan en om respect voor de mensenrechten te promoten. Daarnaast kan elke Bosniër die meent in zijn/haar rechten te zijn geschaad zich wenden tot het "Institution of Human Rights Ombudsman for Bosnia and Herzegovina", dat uit drie ombudsmannen bestaat die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand, verleend door gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties (o.a. Vaša Prava en het Helsinki Committee for Human Rights), in Bosnië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, een aantal voorname stappen werden gezet om corruptie aan te pakken. Zo beschikt Bosnië-Herzegovina sinds 2014 over een Agentschap voor de Preventie van Corruptie en de Coördinatie van de strijd tegen Corruptie (APIK). In 2015 heeft dit agentschap een strategie tegen corruptie ontwikkeld en er zijn in de beide entiteiten (RS en FBiH) eveneens anticorruptiestrategieën (2015-2020) en actieplannen ontwikkeld (respectievelijk in 2015 en in 2016). Ondanks het adequate institutioneel, wetgevend en strategisch kader op het vlak van corruptiebestrijding, blijft het aantal veroordelingen voor corruptie evenwel laag. Een gebrek aan harmonisatie van de verschillende wettelijke bepalingen op de verschillende bestuursniveaus wordt hier als het grootste probleem aanzien. De Bosnische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Bosnia and Herzegovina". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 6 januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnie-herzegovina_algemene_situatie_20220106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont ook aan dat heel wat Roma in Bosnië-Herzegovina zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Bosnië-Herzegovina, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Bosnische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Bosnië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Bosnische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Dit leidde reeds tot vooruitgang op het vlak van burgerlijke registratie en huisvesting. Om de integratie van de Roma in de samenleving te verbeteren worden in Bosnië-Herzegovina vanuit de diverse overheden al vele jaren actieplannen aangenomen die erop gericht zijn de kansen op de arbeidsmarkt en de toegang tot gezondheidszorg, het onderwijs en de huisvesting te verbeteren (bijvoorbeeld de Roma Strategie de actieplannen voor de periode 2017-2020, 2018-2022 en 2021-2025). Bovendien heeft land in 2019 ook de Poznan-Verklaring (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Op federaal- en entiteitsniveau zijn er nationale minderheidsraden (Roma Comités) die op regelmatige basis samenkomen. Het ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen (MHRR) beschermt ook Roma tegen discriminatie en behandelt hun klachten. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 20 maart 2018 heeft de officiële lancering plaatsgevonden van het ROMACTED programma in Bijeljina, Brcko, Donji Vakuf, Gradiška, Kakanj, Prnjavor, Travnik, Tuzla, Visoko en Vukosavlje. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het ROMACTED-programma is gericht op het opbouwen van politieke wil en aanhoudende beleidsbetrokkenheid van lokale autoriteiten om democratisch lokaal bestuur en empowerment van lokale Romagemeenschappen te versterken. Concreet betekent dit ook dat in de periode 2018-2019 een groot aantal lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergiën op poten

zijn gezet, zoals onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, verkiezing van de Romavriendelijkste burgemeester van Bosnië-Herzegovina en de versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Op 19 oktober 2021 is in Bosnië-Herzegovina de tweede fase van het ROMACTED-programma "Promoting good governance and Roma empowerment at local level" gelanceerd. Er zijn in Bosnië ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Al die organisaties zijn via allerlei projecten actief in de versterking van de sociale, educatieve, professionele, juridische situatie of de gezondheidstoestand van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Bosnië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Bosnische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uw bewering dat er in Sarajevo opnieuw oorlog heerst, vindt evenmin weerslag in bovenvermelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Aan de oorlog in Bosnië-Herzegovina kwam finaal een einde met het afsluiten van de Dayton-akkoorden op 14 december 1995.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/4, § 2, c), 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretisch betoog en een herneming van de motieven van de bestreden beslissing, geeft verzoekster aan zich niet in deze motieven te kunnen vinden.

Verzoekster meent dat zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht. Zij werpt op dat zij niet verplicht is om nieuwe documenten voor te leggen en dat het voorleggen van nieuwe elementen, wat zij heeft gedaan, voldoende is. Zo haalde zij aan dat zij als Roma niet veilig is en niet veilig kan zijn in Bosnië. Immers, toen zij enkele jaren geleden voor een periode van twee weken naar Bosnië teruggekeerd is om er de begraafplaats van haar ouders te bezoeken, werd zij omwille van haar Roma-origine het slachtoffer van fysiek geweld, waarbij zij werd geslagen en beroofd door onbekenden.

Verzoekster stelt voorts dat het feit dat zij verwijst naar asielmotieven die zij bij vorige verzoeken om internationale bescherming reeds heeft uiteengezet, met name dat zij geen band meer heeft met Bosnië-Herzegovina, waar zij al lang weg is en niemand meer heeft en dat zij daarnaast ook medische problemen heeft, niet betekent dat het huidig verzoek daardoor onontvankelijk zou moeten zijn. De wet spreekt immers over het bijbrengen van "*nieuwe elementen*" en niet "*nieuwe asielmotieven*". Verzoekster kan en mag dus volgens het verzoekschrift verwijzen naar eerdere asielmotieven.

Waar de verwerende partij blijkbaar twijfelt aan de terugkeer naar Bosnië-Herzegovina en een begin van bewijs verwacht, haalt verzoekster aan dat zij er slechts een korte tijd geweest is en helaas niet in het bezit is van een bewijs. Dit wil volgens haar evenwel niet zeggen dat haar terugkeer niet zou overeenkomen met de werkelijkheid. Verzoekster stelt wel degelijk te zijn teruggekeerd en er wel degelijk problemen te hebben ondervonden, problemen die zij in de huidige procedure als een nieuw element inroept.

Wat betreft het paspoort, blijft verzoekster volharden in het feit dat zij over geen Bosnisch paspoort beschikt.

Verzoekster benadrukt voorts dat het niet is omdat eerdere verklaringen ongeloofwaardig zijn bevonden, dat alle verklaringen in volgende procedures eveneens per definitie ongeloofwaardig zouden zijn. Het komt nog steeds toe aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) om de verklaringen naar waarde te beoordelen. Verzoekster is van oordeel dat de verklaringen die in de huidige procedure werden afgelegd, niet naar waarde werden beoordeeld, waardoor de motivatie van het commissariaat-generaal en de bestreden beslissing niet kunnen worden weerhouden.

Wat haar medische situatie betreft, werpt verzoekster op dat deze niet enkel als een afzonderlijk element dient te worden beschouwd, maar dient te worden beoordeeld in het geheel van de situatie in Bosnië-Herzegovina en de manier waarop zij werd behandeld en daarenboven zou worden behandeld. Zij benadrukt haar specifieke situatie en meer specifiek het feit dat zij Roma is, zij niet wordt aanvaard en aldus geconfronteerd zal worden met racisme, discriminatie, slechte behandeling, geweld, geen bescherming vanwege de autoriteiten, etc. Dit gegeven moet worden beoordeeld in het kader van de algemene situatie van Bosnië-Herzegovina; het ene kan niet los van het andere worden beoordeeld. Verzoekster is dan ook van oordeel dat er een link is met het Verdrag van Genève. De argumentatie van het commissariaat-generaal kan in het licht hiervan volgens haar dan ook niet weerhouden worden.

Vervolgens gaat verzoekster in op de subsidiaire bescherming en meer bepaald op de veiligheidssituatie in haar land van herkomst. De informatie die door het commissariaat-generaal is aangehaald in de bestreden beslissing toont volgens verzoekster aan dat Bosnië-Herzegovina een land is dat vele serieuze en belangrijke en fundamentele gebreken kent, die door het commissariaat-generaal helaas worden geminimaliseerd, zoals op het vlak van aanpak van corruptie, op het vlak van aanpak van de georganiseerde misdaad, en, nog belangrijker, de garantie door de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen van wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van

vervolging. De aanwezigheid van deze fundamentele gebreken wordt ook weergegeven in de bestreden beslissing. Het feit dat er al hervormingen hebben plaatsgevonden, zelfs als het belangrijke hervormingen waren, neemt luidens het verzoekschrift evenwel nog steeds tot op de dag van vandaag niet weg dat de belangrijke en essentiële en fundamentele gebreken, zoals hierboven opgesomd, nog steeds aanwezig zijn. Bovendien mag volgens verzoekster tevens niet uit het oog worden verloren dat hervormingen op zich niets zijn als deze in de praktijk ook geen uitwerking hebben en niet worden gevolgd omdat er georganiseerde misdaad is, omdat er nog steeds corruptie is, omdat één van de partijen behoort tot een bepaalde etnische groep, zoals *in casu* verzoekster die van Roma-origine is. Verzoekster verwijst naar het speciaal verslag 01/2022 van de Europese rekenkamer, genaamd "*EU-steun voor de rechtsstaat in de Westelijke Balkan: ondanks inspanningen nog steeds fundamentele problemen.*", en is dan ook nog steeds van oordeel dat de bescherming van de nationale overheid niet daadwerkelijk is. De motivering van het commissariaat-generaal kan in het licht van bovenstaande dan ook niet worden weerhouden, zo besluit verzoekster.

Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad de bestreden beslissing te hervormen "*en een beslissing ontvankelijk verzoek te nemen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen*".

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoekster voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Ter staving van haar volgend verzoek legde en legt verzoekster geen documenten neer.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgende, vierde, verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

De Raad beklemtoont dat de beslissingen van de commissaris-generaal, genomen in het kader van verzoeksters (drie) vorige verzoeken om internationale bescherming, als vaststaand moeten worden beschouwd, gelet op het feit dat deze niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal meer open. Verzoekster kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beslissingen in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. In de mate dat verzoekster louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde hiervan liggen, hetgeen in het verzoekschrift niet wordt ontkend, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van dien aard dat ze afbreuk kunnen doen aan de reeds gedane en vaststaande vaststellingen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.3.5.1. In het kader van haar huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming moet vooreerst worden vastgesteld dat verzoekster zich in belangrijke mate beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden, bij haar vorige verzoeken om internationale bescherming, reeds heeft uiteengezet, met name dat zij geen band heeft met Bosnië-Herzegovina, waar zij al lang weg is en niemand meer heeft en dat zij daarnaast ook medische problemen heeft (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 16 december 2021, vraag 4).

De Raad ziet niet in op welke wijze en waarom een loutere herhaling van elementen, die vroeger reeds door de commissaris-generaal en wat de eerste twee verzoeken ook door de Raad werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing. Het door verzoekster louter herhalen van eerder aangehaalde asielmotieven, is geenszins van aard afbreuk te doen aan de in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming gedane beoordelingen, die, zo weze herhaald, als definitief en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.3.5.2. De Raad benadrukt vervolgens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuwe aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, met andere woorden of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst er nogmaals op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen, gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekster bijgebrachte elementen en heeft uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard:

“Wat betreft uw bewering dat u ongeveer drie jaar geleden voor een periode van twee weken naar Bosnië terugkeerde om er de begraafplaats van uw ouders te bezoeken en toen omwille van uw Rom-origine het slachtoffer werd van fysiek geweld, waarbij u werd geslagen en beroofd door onbekenden, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u hiervan geen enkele melding maakte tijdens uw derde verzoek hier in België. U verklaarde toen expliciet tussen uw tweede en derde verzoek hier België niet verlaten te hebben. Nochtans situeerde u bij uw vierde verzoek deze terugkeer naar Bosnië voor het indienen van uw derde verzoek in België (verklaring DVZ 8 maart 2021, vraag 23). U gaf ook geen enkele uitleg om dit nalaten toen ter sprake te brengen te verklaren. Voorts dient te worden opgemerkt dat u uw toenmalige terugkeer naar Bosnië op geen enkele wijze aantoonde. Zo kon u geen enkel begin van bewijs neerleggen van uw daadwerkelijke terugkeer naar en toenmalig verblijf in Bosnië. Verwacht mag onder meer worden dat u dit kan aantonen door middel van de stempels in uw Bosnisch paspoort. Dat u luidens uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit over een Bosnisch paspoort zou beschikt hebben – en derhalve hiertoe niet in staat bent –, strookt geheel niet met de informatie aanwezig in uw administratief dossier (verklaring DVZ 8 maart 2021, vraag 28). Hieruit blijkt immers dat u in het kader van uw eerste verzoek uw Bosnische paspoort neerlegde, uitgereikt door het consulaat van Bosnië-Herzegovina te Milaan op 26 februari 2008. In het kader van uw tweede verzoek legde u dan weer een kopie van uw Bosnisch paspoort, uitgereikt op 26 april 2017, neer. Geconfronteerd hiermee op de Dienst Vreemdelingenzaken bleef u erbij nooit over een Bosnisch paspoort beschikt te hebben (verklaring DVZ 8 maart 2021, vraag 28).

Deze uitleg volstaat uiteraard niet. In dit verband kan trouwens nog worden opgemerkt dat in het kader van uw tweede verzoek evenmin enig geloof werd gehecht aan uw toen beweerde terugkeer naar Bosnië-Herzegovina in de periode 2007-2009 en de door u in die periode aangehaalde problemen. Bovenstaande vaststellingen nopen er niet enkel toe te besluiten dat aan uw terugkeer ongeveer drie jaar geleden naar Bosnië niet langer geloof kan gehecht worden. De geloofwaardigheid van de door u tijdens deze beweerde terugkeer geschetste problemen komen hierdoor vanzelfsprekend tevens volledig op de helling te staan.”

Uit deze overwegingen, die pertinent, terecht en draagkrachtig zijn en die steunen vinden in het administratief dossier, blijkt vooreerst en bovenal dat er aan de beweerde terugkeer naar het land van herkomst “ongeveer drie jaar geleden” en volgens verzoeksters verklaringen vóór het indienen van haar derde verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 16 december 2021, vraag 4) geen geloof kan worden gehecht. Enerzijds omdat verzoekster dit niet vermeldde in het kader van haar vorig, derde, verzoek om internationale bescherming en anderzijds omdat zij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van de beweerde terugkeer naar en toenmalig verblijf in Bosnië. Verzoekster blijft in gebreke met concrete argumenten bovenstaande pertinente vaststellingen te verklaren, laat staan te weerleggen. Met het louter volharden in de bewering dat zij wel degelijk, kort, teruggekeerd is naar haar land van herkomst en toen omwille van haar Roma-origine problemen heeft ondervonden en de verklaring dat zij niet in het bezit is van enig begin van bewijs, vermag verzoekster geenszins afbreuk te doen aan de draagkrachtige motivering aangaande dit nieuw opgeworpen element. Waar verzoekster voorts blijft volharden in het feit dat zij over geen paspoort beschikt, slaagt zij er allerminst in de terechte bevindingen in de bestreden beslissing dienaangaande, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde terugkeer naar het land van herkomst, komt de geloofwaardigheid van de tijdens deze beweerde terugkeer geschetste problemen tevens volledig op de helling te staan.

2.3.5.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat op gedetailleerde wijze wordt gemotiveerd om welke redenen voormeld nieuw element niet wordt aanvaard. Verzoekster komt in haar verzoekschrift in wezen niet verder dan het herhalen van haar verklaringen zonder *in concreto* in te gaan op de voormelde

vaststellingen in dit kader, minstens slaagt zij er niet in valabele elementen bij te brengen die deze in een ander daglicht stellen. De Raad benadrukt dat het niet aanvaarden van elementen geen gebrek aan onderzoek impliceert en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Verzoeker brengt met haar algemene beweringen de concrete motieven geenszins aan het wankelen.

2.3.5.4. Verzoekster oppert voorts dat haar medische situatie niet enkel als een afzonderlijk element dient te worden beschouwd, maar dient te worden beoordeeld in het geheel van de situatie in Bosnië-Herzegovina en de manier waarop zij werd behandeld en daarenboven zou worden behandeld. Zij benadrukt haar specifieke situatie en meer specifiek het feit dat zij Roma is, dat zij niet wordt aanvaard en aldus geconfronteerd zal worden met onder meer racisme, discriminatie, slechte behandeling, geweld en geen bescherming vanwege de autoriteiten.

Verzoekster gaat evenwel voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat haar Roma-achtergrond wel degelijk in aanmerking werd genomen. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

*"De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 6 januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnie-hezegovina_algemene_situatie_20220106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont ook aan dat heel wat Roma in Bosnië-Herzegovina zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Bosnië-Herzegovina, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Bosnische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Bosnië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Bosnische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Dit leidde reeds tot vooruitgang op het vlak van burgerlijke registratie en huisvesting. Om de integratie van de Roma in de samenleving te verbeteren worden in Bosnië-Herzegovina vanuit de diverse overheden al vele jaren actieplannen aangenomen die erop gericht zijn de kansen op de arbeidsmarkt en de toegang tot gezondheidszorg, het onderwijs en de huisvesting te verbeteren (bijvoorbeeld de Roma Strategie de actieplannen voor de periode 2017-2020, 2018-2022 en 2021-2025). Bovendien heeft land in 2019 ook de Poznan-Verklaring (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Op federaal- en entiteitsniveau zijn er nationale minderheidsraden (Roma Comités) die op regelmatige basis samenkomen. Het ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen (MHRR) beschermt ook Roma tegen discriminatie en behandelt hun klachten. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 20 maart 2018 heeft de officiële lancering plaatsgevonden van het ROMACTED programma in Bijeljina, Brcko, Donji Vakuf, Gradiška, Kakanj, Prnjavor, Travnik, Tuzla, Visoko en Vukosavlje. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het ROMACTED-programma is gericht op het opbouwen van politieke wil en aanhoudende beleidsbetrokkenheid van lokale autoriteiten om democratisch lokaal bestuur en empowerment van lokale Romagemeenschappen te versterken. Concreet betekent dit ook dat in de periode 2018-2019 een groot aantal lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergiën op poten zijn gezet, zoals onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, verkiezing van de Romavriendelijkste burgemeester van Bosnië-Herzegovina en de versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Op 19 oktober 2021 is in Bosnië-Herzegovina de tweede fase van het ROMACTED-programma "Promoting good governance and Roma empowerment at local level" gelanceerd. Er zijn in Bosnië ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Al die organisaties zijn via allerhande projecten actief in de versterking van de sociale, educatieve, professionele, juridische situatie of de gezondheidstoestand van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen*

immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Bosnië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/ of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Bosnische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

Bovendien wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar objectieve informatie, genoegzaam gemotiveerd dat in geval van eventuele (veiligheid)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet:

*“Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 6 januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnieherzegovina_algemene_situatie_20220106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel er binnen de Bosnische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, worden er inspanningen geleverd om de samenwerking tussen de ordediensten op verschillende niveaus te verbeteren. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De civiele autoriteiten hebben daadwerkelijke controle over de veiligheidsdiensten en beschikken over mechanismen om gevallen van misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen. Om eventueel machtsmisbruik van politiefunctionarissen en andere vormen van onprofessioneel of onzedig gedrag van politiefunctionarissen doeltreffend te kunnen bestraffen, zijn binnen alle politiekorpsen onderzoekseenheden actief voor interne aangelegenheden. Daarnaast werd binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken het Openbaar Bureau voor Klachten (Public Complaints Bureau) opgericht dat onafhankelijk klachten van burgers over de politie behandelt. Wangedrag van politieagenten kan daarnaast ook gemeld worden via de Crime-Busters Hotline. De overheid voorzag tevens in trainingen en handleidingen bij de politie om misbruiken en corruptie tegen te gaan en om respect voor de mensenrechten te promoten. Daarnaast kan elke Bosniër die meent in zijn/haar rechten te zijn geschaad zich wenden tot het “Institution of Human Rights Ombudsman for Bosnia and Herzegovina”, dat uit drie ombudsmannen bestaat die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand, verleend door gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties (o.a. Vaša Prava en het Helsinki Committee for Human Rights), in Bosnië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, een aantal voornamen stappen werden gezet om corruptie aan te pakken. Zo beschikt Bosnië-Herzegovina sinds 2014 over een Agentschap voor de Preventie van Corruptie en de Coördinatie van de strijd tegen Corruptie (APIK). In 2015 heeft dit agentschap een strategie tegen corruptie ontwikkeld en er zijn in de beide entiteiten (RS en FBiH) eveneens anticorruptiestrategieën (2015-2020) en actieplannen ontwikkeld (respectievelijk in 2015 en in 2016). Ondanks het adequate institutioneel, wetgevend en strategisch kader op het vlak van corruptiebestrijding, blijft het aantal veroordelingen voor corruptie evenwel laag. Een gebrek aan harmonisatie van de verschillende wettelijke bepalingen op de verschillende bestuursniveaus wordt hier als het grootste*

probleem aanzien. De Bosnische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Bosnia and Herzegovina". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m."

In het verzoekschrift komt verzoekster in wezen niet verder dan op algemene wijze te verwijzen naar de gebreken die in haar land van herkomst nog steeds bestaan op het vlak van corruptie, de aanpak van georganiseerde misdaad en de garantie door de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen van wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, maar wordt afdoende aangetoond dat er bij problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden, zoals blijkt uit de aangehaalde objectieve landeninformatie. De Raad benadrukt voorts dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn en niet absoluut. De algemene verwijzing naar de nog aan de gang zijnde corruptie, naar de georganiseerde misdaad en het gegeven dat zij van Roma-origine is en het verwijzen naar het speciaal verslag 01/2022 van de Europese rekenkamer, genaamd "*EU-steun voor de rechtsstaat in de Westelijke Balkan: ondanks inspanningen nog steeds fundamentele problemen.*", volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat, of dat het haar in haar land van herkomst aan daadwerkelijke nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier manifest in gebreke.

2.3.5.5. Verzoekster brengt verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Dat er in Sarajevo opnieuw oorlog is en mensen er zomaar op los slaan, is niet meer dan een blote bewering. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, kwam aan de oorlog in Bosnië-Herzegovina finaal een einde met de afsluiten van de Dayton-akkoorden op 14 december 1995.

2.3.5.6. De Raad wijst er tot slot op dat verzoekster voor een beoordeling van haar medische problemen *an sich* een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend, vierde, verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en verzoeksters verklaringen in het kader van haar huidig verzoek niet naar waarde heeft beoordeeld, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is

gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS